

Arrest

nr. 194 193 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 november 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 7 december 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2015 werd ingediend door :

M.(...), U.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.04.2004 met een beslissing van weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. De tweede asielprocedure werd afgesloten op 12.11.2004 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2005 met een beslissing ‘weigering in behandeling nemen’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 03.05.2006 met een beslissing ‘weigering in behandeling nemen’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De vijfde asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 07.11.2006 met een beslissing ‘weigering in behandeling nemen’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 05.09.2008 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn zevende asielaanvraag werd afgesloten op 27.04.2009 met en beslissing weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De achtste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 12.12.2011 met een beslissing weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De laatste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 22.12.2014 met een beslissing niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk respectievelijk drie maanden, drie maanden, drie dagen, één dag, zeven dagen, negen maanden, negentien dagen, één maand en negentien dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene wijst erop dat hij gehuwd is met mevrouw I.(...) M.(...) M.(...) (R.R. (...)) die erkend werd als vluchteling en dat ze samen drie kinderen hebben, I.(...) H.(...) (R.R. (...)), M.(...) A.(...)-K.(...) U.(...) (R.R. (...)) en M.(...) A.(...) U.(...) (R.R.(...)), die eveneens erkend zijn als vluchteling en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid gerespecteerd dient te worden, wordt in hetzelfde artikel 8, lid 2 bepaald dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van ernstige strafbare feiten. Betrokkene liep meerdere ernstige veroordelingen op. Daaruit blijkt dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Betrokkene werd op datum van 19.05.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van zes maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen. Op datum van 14.09.2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen: poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op datum van 07.04.2011 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van

Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier maanden voor diefstal. Ter voorkoming van nieuwe strafbare feiten en ter bescherming van de Belgische openbare orde, wordt hem de gunst van een verblijfsvergunning niet toegestaan. Betrokkene heeft inderdaad een gezinsleven in België en het verplicht verlaten van het grondgebied vormt hierin een inmenging echter we stellen vast dat betrokkene, zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de openbare orde. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een grond tot regularisatie. Betrokkene beweert hier sinds 2004 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat hij zich in precair verblijf bevond en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dat betrokkene hier zo lang bleef, is louter het resultaat van zijn eigen houding. Op het moment dat zijn asielprocedures werden afgesloten, heeft hij steeds nagelaten gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er werden hem op 28.04.2004, 13.02.2005, 27.06.2005, 24.04.2006, 03.05.2006, 13.06.2006, 07.11.2006, 07.10.2008, 27.04.2009, 24.11.2011, 12.12.2011, 30.05.2012, 22.10.2012 en 22.01.2015 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als grond voor regularisatie daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkene haalt aan dat hij alle banden met zijn land van herkomst verbroken heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om herhaaldelijk illegaal in België te verblijven en om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Betrokkene haalt tenslotte aan dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij zijn verantwoordelijkheid zou willen opnemen en dat hij niet afhankelijk wenst te blijven van de overheid. Hij haalt aan dat hij werkwillig zou zijn end at hij over een tewerkstelling zou kunnen beschikken zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt. Echter, we merken op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn veronderstelde integratie en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf in België sinds 2004. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor een regularisatie daar het om een loutere bewering gaat die niet wordt gesteund door enige vorm van bewijs.”

1.3. Eveneens op 24 november 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan tevens op 7 december 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam, voornaam: M.(...), U.(...) ”

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid:

Betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brugge op datum van 19.05.2009 tot een gevangenisstraf van zes maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen. Op 14.09.2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor vereniging van misdadigers om wandrijven te plegen: poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op datum van 07.04.2011 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier maanden voor diefstal.

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.01.2015, aan betrokkene betekend op 22.01.2015."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij kan verzoeker geen belang doen gelden bij zijn vordering omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren. Tevens stelt de verwerende partij dat het om een herhaald bevel zou gaan.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker in zijn middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onder andere de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel onder andere het volgende:

“In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis Vw. dd. 20 augustus 2015 had verzoeker aangehaald dat hij gehuwd is met mevrouw I.(...) M.(...), geboren op (...), van Russische nationaliteit, die op 12 mei 2011 het Vluchtelingenstatuut had gekregen van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Samen hebben zij drie gemeenschappelijke kinderen :

** (...)*

Verzoeker woont sinds 2010 samen met mevrouw I.(...) op hetzelfde adres in Oudenaarde.

Zij zijn (officieel) in het huwelijk getreden in Oudenaarde op 30 augustus 2013.

Samen met hun twee dochtertjes en hun zoontje , allen geboren in Oudenaarde, vormen zij sinds 2010 een gezin.

In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging had verzoeker o.a. een uittreksel uit zijn huwelijksakte , de geboorteaktes van zijn kinderen, een attest van gezinssamenstelling en meerdere gezinsfoto's bijgevoegd.

(...)

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“(...).”

Verzoeker wijst erop dat verweerder totaal geen rekening heeft gehouden met de ontwrichtende impact op zijn eigen leven, het leven van zijn echtgenote en dat van zijn kinderen, indien hem geen verblijfsmachtiging in België wordt toegekend.

Verzoeker woont sinds 2010 samen met zijn echtgenote en hun kinderen.

Indien verzoeker geen verblijfsmachtiging in België krijgt, zal hij verplicht definitief en voor altijd moeten terugkeren naar de Russische Federatie.

Zijn gezin zal in dat geval hoe dan ook uiteen gerukt worden.

Er is immers zowel voor zijn echtgenote alsook voor zijn kinderen, die allen erkende vluchtelingen in België zijn een evident beletsel om hun echtgenoot / papa te gaan bezoeken / opzoeken in de Russische Federatie.

Met dit cruciale gegeven heeft verweerder in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Een terugkeer van verzoeker naar de Russische Federatie houdt dan ook geen loutere tijdelijke scheiding in, maar wel degelijk een definitieve scheiding en breuk in zijn gezinssituatie.

(...)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zich ten onrechte beperkt heeft tot een uitzonderlijk summiere motivering.

Verweerder heeft zich namelijk beperkt tot het louter verwijzen naar de drie strafrechtelijke veroordelingen en daarmee te besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn (waarbij verweerder meent dat de openbare orde superieur is aan de privé-belangen) , enerzijds en anderzijds voor te houden dat de toekenning van een regularisatie een gunstmaatregel is.

(...)

Met al deze cruciale elementen heeft verweerder in de bestreden beslissing totaal geen rekening gehouden, ondanks de verregaande gevolgen van de beslissing voor verzoeker en voor zijn gezin.

De ongegrondheidsbeslissing is immers geen tijdelijke verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied enkel en alleen om zijn visumaanvraag in het herkomstland in te dienen ; neen, de weigeringsbeslissing houdt in casu een definitieve verwijdering in met alle gevolgen van dien voor de gezinsrelatie tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun drie kinderen.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing een véél te summiere en theoretische afweging tussen het algemeen belang (namelijk de openbare orde die volgens verweerder in gevaar zou zijn) en de belangen van verzoeker wordt gemaakt, maar dat deze in het licht van hetgeen artikel 8 van het EVRM vereist, niet volstaat.

*Noch bij de voorbereiding van de bestreden beslissing noch bij het daadwerkelijk nemen ervan heeft verweerder afdoende blijk gegeven van de vereiste proportionaliteitstoets, zodat de Raad niet anders kan dan vast te stellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen is aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM toekwam.
(..).”*

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in alle redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

4.4. In zijn verzoekschrift somt verzoeker de leden van zijn gezin op en benadrukt hij meermaals dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven in België. In de eerste bestreden beslissing wordt nergens betwist of weerlegd dat verzoeker een - in beginsel beschermenswaardig - gezinsleven leidt in België met zijn echtgenote en kinderen, die als vluchteling werden erkend.

4.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“De kritiek van de verzoekende partij spitst zich quasi uitsluitend toe op de vermeende schending van artikel 8 EVRM, in het kader waarvan zij voorhoudt dat haar gezin uiteen zal gerukt worden. De verzoekende partij meent dat een terugkeer naar het land van herkomst een definitieve scheiding en breuk zal impliceren

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de ongestaafde bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een definitieve breuk van haar familiale banden zal impliceren, doch zij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat haar gezinsleden haar niet -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- zouden kunnen vergezellen naar het herkomstland.

Minstens wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij voor de duur van de tijdelijke scheiding niet in staat zou zijn om via de moderne communicatietechnologieën nauw contact te onderhouden.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd. Zie ook: "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze

elementen laten *prima facie* toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Verweerder benadrukt dat in dit kader door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst op kennelijk onredelijke wijze is verwezen naar het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij, op grond waarvan terecht werd besloten dat de bescherming van de maatschappij superieur is aan de privébelangen van de verzoekende partij.

Zie ook:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de

opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

*De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)
De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

4.6. In tegenstelling tot wat in de eerste bestreden beslissing lijkt te worden voorgehouden, bevestigt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat er *in casu* geen sprake is van een voortgezet verblijf waardoor er niet aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM moeten worden getoetst. Er is derhalve geen sprake van een inmenging en bijgevolg dient aan de hand van een belangenafweging te worden nagegaan of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om het gezinsleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen. De Raad wijst er op dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Ook dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.7. De Raad merkt voorts op dat het in hoofde van verzoeker gaat om een eerste toelating, aangezien hij niet eerder tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

4.8. Zowel in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 augustus 2015 als in zijn middel beklemtoont verzoeker dat zijn gezin “*hoe dan ook uiteen gerukt (zal) worden*” aangezien er “*zowel voor zijn echtgenote alsook voor zijn kinderen, die allen erkende vluchtelingen in België zijn een evident beletsel om hun echtgenoot / papa te gaan bezoeken / opzoeken in de Russische Federatie*”. Bij de belangenafweging werd hiermee volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden.

4.9. In de eerste bestreden beslissing wordt in het kader van verzoekers gezinsleven verwezen naar de strafbare feiten die door verzoeker werden gepleegd en de verschillende veroordelingen die hij opliep tussen 2005 en 2011. Hierbij wordt het volgende gesteld: “*Ter voorkoming van nieuwe strafbare feiten en ter bescherming van de Belgische openbare orde, wordt hem de gunst van een verblijfsvergunning niet toegestaan. Betrokkene heeft inderdaad een gezinsleven in België en het verplicht verlaten van het grondgebied vormt hierin een inmenging echter we stellen vast dat betrokkene, zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de openbare orde. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel*

kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België.”

4.10. De Raad merkt op dat de afweging in het kader van de ‘fair-balance-toets’ in de eerste bestreden beslissing nogal eenzijdig lijkt omdat in de motieven weliswaar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker sterk in de verf worden gezet, terwijl de bijzondere verblijfssituatie van zijn echtgenote en kinderen onderbelicht blijven. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verzoeker in haar nota met opmerkingen *a posteriori* het verwijt maakt dat hij in gebreke zou blijven om aannemelijk te maken *“dat haar gezinsleden haar niet -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- zouden kunnen vergezellen naar het herkomstland”* en dat *“(m)instens (...) niet (wordt) aangetoond dat de verzoekende partij voor de duur van de tijdelijke scheiding niet in staat zou zijn om via de moderne communicatietechnologieën nauw contact te onderhouden.”* De verwerende partij gaat echter nergens in op het gegeven *“dat hij gehuwd is met mevrouw I.(...) M.(...) M.(...) (R.R. (...)) die erkend werd als vluchteling en dat ze samen drie kinderen hebben, I.(...) H.(...) (R.R. (...)), M.(...) A.(...)-K.(...) U.(...) (R.R. (...)) en M.(...) A.(...) U.(...) (R.R.(...)), die eveneens erkend zijn als vluchteling”*. Nergens werd nagegaan of dit hinderpalen zouden opleveren om het gezinsleven eventueel elders op te bouwen of te handhaven. Aangezien de echtgenote en de kinderen van verzoeker erkende vluchtelingen zijn van Russische origine, lijkt er inderdaad een evident beletsel te bestaan om het gezinsleven in de Russische Federatie uit te bouwen. In de bestreden beslissingen, noch in de nota met opmerkingen wordt ingegaan op deze bijzondere situatie die van groot belang is bij het maken van de hierboven bedoelde afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.11. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij poneert dat er een *“véél te summiere en theoretische afweging tussen het algemeen belang (namelijk de openbare orde die volgens verweerder in gevaar zou zijn) en de belangen van verzoeker wordt gemaakt, maar dat deze in het licht van hetgeen artikel 8 van het EVRM vereist, niet volstaat.”* Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

4.12. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn tweede middel onder andere het volgende:

“Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 24 november 2015 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 november 2015 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 24 november 2015.

(...)

In de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 november 2015 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur van verzoeker in België en evenmin over het feit dat verzoeker een gezin vormt met zijn echtgenote en hun drie gemeenschappelijke kinderen die allen erkende vluchtelingen zijn en over geldige verblijfsdocumenten beschikken.

(...)

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

(...)

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar de Russische Federatie) het privé leven van verzoeker niet kortstondig maar wel degelijk definitief zal ophouden te bestaan.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in de Russische Federatie normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

(...)

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 24 november 2015 (waaronder het Bevel om het grondgebied te verlaten : Bijlage 13) te worden vernietigd."

4.13. Gelet op wat hierboven werd gesteld (zie punt 4.3. - 4.11.) blijkt er een risico te bestaan dat de verwijdering van verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op gezinsleven, zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM.

4.14. De Raad stelt vast dat uit de overwegingen, die ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing tot verwijdering zou zijn overgegaan tot een andere afweging dan deze die in het kader van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd doorgevoerd. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt evenmin dat het bestuur specifiek rekening zou hebben gehouden met de bijzondere gezinssituatie van verzoeker, wiens echtgenote en kinderen in België als vluchteling werden erkend. Nochtans bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

4.15. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij oppert dat hij "(...) zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in de Russische Federatie normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet". Bijgevolg komt het passend over het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN